

— Сега, иди си, чадо мое, прибави болната; не ми трѣбашъ вече.

Янка излѣзе.

Магдалина, ако да гледаше нѣкой разваленото ѝ лице и изнемошаваніето ѝ, щѣше да каже че не е каджрна за нищо, щомъ останѣ сама, извика тутакъ си съ невѣроятнѣ енергіѣ!

— Много съмъ злочеста! и колко тегля я! искамъ да си отървѣмъ веднѣжъ и добръ отъ тѣзи мѣкки, и сега като честъта ми ми е докарала въ ржцѣтъ единъ келпиръ, нѣма да го оставѣмъ да ми убѣгна, ако бы ше и кръвъ да ся протѣе

ГЛАВА 10.

Валката.

Раулъ минѣ деньтъ захмислованъ отъ събъ и огничаво смущеніе. Единъ само неизмѣняванъ идеѣ имаше, колкото за сънищата що бѣ видѣлъ, и тази идея ставаше явна въ блануваніята му. А тѣя бѣ дѣлото на Царикѣтъ Валкыдѣ, който бѣ обзела духътъ му напълно. Очитѣ му не ся отдалявахъ отъ неѣмъ ни на минутѣ; сърдцето му ѣмъ выкаше, а устиятъ му немощно ѣмъ говоряхъ.

Много пѣтъ, както тая сутринъ наприструваше му ся че това пріятно видѣніе ся помѣстѣше и идѣше къмъ него, защото тази измама ся появяваше кога какъ влѣзваше Янка въ стаѣтъ.

Между това вечерѣта набляжаваше. Момата приготи уютелныйтъ цѣръ що бѣ нарѣченъ отъ доктора. Въ този цѣръ момата бѣше влѣла единъ третинѣ отъ жидкостьтъ що бѣ въ стѣкленицѣтъ. Отвори припазливо вратата и пристѣпи нѣколко стѣпки къмъ одѣрътъ безъ най малкъ шумъ, за да не разбуди случайно спящыйтъ рыцарь.